

Affären Costa Negra.

Roman
af
Gustaf Janson.

Harrison, vi äro ineständad! Midt för nusan på oss ha de hundarna ordentligt spikat till dörrarna. — Nästa sekund hade han med sin tunga fot måttat en kraftig spark mot dörrens breddvid sig. Den gaf ej efter. — Rätt gissadt, men ledsamt i alla fall! utropade han, och på nytt fläckade hans ögon spanande omkring. De stannade vid de grofva järnstängerna, som uppbyggde nätet för bagaget. Med en knyck, som skakade hela vagnen, bröt han lös en. — Där ser ni fördelen af att åka i gamla, half-murkna vagnar. Hade den här varit ny, skulle vi inte ens orkat med förnådd kraft rubba dem ur stället. — Han vägrade järnstängerna i handen och gick i nästa ögonblick löst på kuppgörren med densamma. — Massiv och klumpig den här staken, men utmärkt för andamålet. — Stötarna följde tätt efter hvarandra och redan vid den tredje eller fjärde hade Jim Cox sprängt den fullständigt. Därefter följde omedelbart ett helt regn af spårar och stötar. Hans spikbeslagna skor dunkade en, oöfbruten hufvud mot den redan till hälften krossade dörr, som inför ett par sådana murbräckor var dömd att slås i splindrar.

Täget rusade alljämt fram mot sitt okända mål, och dess hastighet hade om möjligt ökat under den sista minuten. — Ja, där var det som sagt meningen att vi skulle pulveriserats, pratade Jim Cox vidare. — Nu sitta vi emellertid här, hvilket jag för min del föredrar. Men det var riktigt fint uttänkt, det nödgas vi medge. Stor tågräddning. Mr. George Harrison från New York och Mr. James Cox omkomna genom olycksbändelsen. Nägriera själf hade antagligen skrudd sig i sin allra finaste stas och gått upp till vår vän ministern och den lille alsklige sekretärgossen, hvilken jag önskar allt ondt i världen och litet till. — Beklagat, senor minister, edra landsmän... sten döda... tågräddning... många omkomna... beklagat. — Jag håller en femdollarssedel mot en cent, att han skulle gråtit en liten skvätt för att visa, hur han deltar i vår vän ministerns och den lille rare diplomatsynglingens djupa sorg. Och så frågar naturligtvis vår vän ministern efter eskorten, och Naguiera svarar: låt oss inte tala om den saken, olvekan är tillräckligt stor ändå. Och så hade er far och hans kompanjon från vår bevakning erhållit officiell... bör ni, officiell underrättelse om ert eget och den gode vännen J. Cox's dödliga fränfalle. Mycket ledsam historia, Harrison! Och ingenting alls att göra, åt saken. Den gamle herrn hade fått tanka och tro hvad som helst, ministern och den lille snälle sekretärgossen visade bättre besked. — Ack, ja! — Jim Cox skakade med uppriktigt bedröfvelse sitt hufvud, och George log åt hans svada. — Håstarna? sade han därpå. — Har just funderat på saken en dryg kvart. Ja, finnas håstarna kvar vid stationen, dit ha vi tre, högst fyra kilometer, få vi väl stjäla dem tillbaka. Och har vår stjärnkäts eskort tagit dem med sig, nödgas vi köpa andra. — Tyvärr! afbröt han sig plötsligt — hvad är det där? Han kastade sig framstupa och hade örat mot marken. En half minut därefter reste han sig. — Tåg ute på linjen, men inte på den här. — Han såg sig spanande omkring och utbrast slutligen. — Den tycks enkom vara utlagd för att bereda resande, som man lätt och ledigt vill göra sig af med, öfverraskningar liknande den vi råkat ut för. Och se där, fördom mig, där borta är banan norrut. — Han pekade åt ena sidan. — Tåget till San Antonio. Vi skulle varit med det, men... Hör nu, ni är väl rask nog att slå ett slag, om det behöfs?

George sprang upp och sträckte på sina lemmar. — Allt klart, ser jag, nickade Jim Cox baklåt. — Där borta syns röken från tåget, om en stund är det här, Harrison, lägg er ner bakom den där busken och visa er inte. Jag kryper ihop bakom den här stenen. Ifall vår utmärkte eskort är här, kan man se oss från kuperna och draga diverse slutsatser. Ser ni, det är nog bäst, att de tills vidare tro oss döda eller oskadliga, så kunna vi... Tåg i sikte, ligg orörligt! — På tjugo, högst trettio meters afstand brusade tåget till San Antonio förbi. Jim Cox, som oafvägnadt höll ögonen riktade mot vagnarna, urskiljde i tvänne kupfönster ett par ansikten, hvilka å sin sida lika ihärdigt sågo mot plattformen för tågräddningen. — Ja, där ligger en hög skrot och diverse spillror, senors, sade Jim Cox halfhögt. — Och bland bristen finns gifvet de där båda utlångarna, man bett er afdräda. Harrison, nu fara herrarna vidare, förmodligen med något lika snyggt uppdrag i karn. Vi ge oss väl af hästarna kvar för att se, om vi ha mistat stationen där eller... Hvad nu, nytt buller! Harrison, lig orörlig som en död! Två karlar på en tralla komma den här vägen. — George, som sett tåget på spåret framför rusa förbi och försvinna vid en kurva, hvarest en tråddunge skymde utalken, vred hufvudet åt sidan för att kunna urskilja något bakom sig. Jim Cox hade rätt, tvänne kar-

lar kommo verkligen åkande på en trehjulig tralla. — Får hoppas, att de bara titta rätt fram och inte märka oss, mumlade Jim Cox, som emellertid spände hanen på sin revolver. — Hans förhoppning uppfylldes. De båda personerna, som snabbt närmade sig stället, där George och Jim Cox lågo orörliga på marken, höll ögonen stelselundat riktade mot det urspråda lokomotivet och den sönderslagna vagnen. — Fördom mig, är det inte stationsinspektören i egen hög person... nej, ser jag inte galeit, det är karlen, som spikade igen dörren på ena sidan. — Jim Cox höjde sig på armarna och såg efter de bägge åkarna, som nu passerat förbi honom. — Skall bli riktigt trefligt att få språka litet med gossen, sannerligen riktigt fignesamt. Harrison — hviskade han — tag bössen och låt den ena på kornet! Jag skall åkka den andra.

Inspektören och stationskarlen hade hopadt trallan vid stallet för trallspringningen. Utan att se åt sidorna klev de utför buskarna och skyndade mot den skrotfog, lokomotivet och vagnen bildade. De började genast söka bland lämnarna, medan de växlade några ord. Inspektören uttryckte sin förundran öfver att insamlas blodspår voro synliga någonstades. Jim Cox, som noga iakttagit deras rörelser, gaf George en lätt puff i sidan och pekade mot trallan. Den unge mannen förstod honom genast och med några raska språng förflyttade sig bakge uppför banvallens sluttning.

När stationsinspektören och hans följeslagare ändligen uppteckte dem, hade de redan tagit plats på trallan. Men ej nog, sade han på Jim Cox. Denne var lugn och oberörd, som om ingenting hänt. Det kom ett vackert uttryck i Georges eljest allid kalla ögon, och med något af en viss tillfällighet betraktade han mannen bredvid sig. — Sätt i gång! kommanderande Jim Cox på sitt korta humoristiska sätt och gaf trallan fart framåt. — Buena noche! ropade han till de liggande. — Vi låna det här fortskaffningsmedel till vidare. När vi inte behöfva det längre få ni taga det, där vi lämna det.

Inspektören låg orörlig bredvid stationskarlen. Båge drog en samfundad suck af luttand, då de båda främlingarna verkligen foro. — Jim Cox hade skött en pluttal förr. Han bringade fortskaffningsmedlet i så hastig fart, att stationsbyggnaden efter en kort stund blef synlig på afstånd. — Ingen människa, hvad? frågade han George. — Ingen alls. — Skönt! Finnas håstarna kvar, kanske vi rent af kunna taga dem, utan att någon ens märker det. De svängde med betydligt minskad fart in på stationsområdet och började med en knuff, som kunnat vara mildare, mot en rad vagnar. En hästs gnagande hördes omedelbart inifrån den ena, och Cox utstötte ett glatt rop. — Allt klart! — Han stod i samma ögonblick vid vagnen, hvar dörr han sköt åt sidan. Där ha vi den lille hästen, och här kommer husbonden. En kula slog in i vagnens träverk, tre tum från hans skuldra, och samtidigt hölls knallen af ett skott. — Spring bakom vagnen, Harrison! ropade Jim Cox och kastade sig raklångt på marken. — George, som följt efter honom, lydde ögonblickligen. Snabb som en ödla hade Jim Cox redan krupit mellan hjulen och befann sig i skydd på vagnens andra sida, långt innan George hunnit dit. — Fördom mig, är det inte en länslär, utbrast Jim Cox, som från sin plats upptecknat en karl, hvilken stod i stationshusets dörr och just laddade om den karbin, med hvilken han nys skjutit. Den där öfverfinns öfverallt och tycks ha förestatt sig att rota ut oss. Då blir det lika nödvändigt, att vi förfara på samma sätt med dem. Sträck er fram och tag geväret från trallan! Men blotta er inte! — George hade redan ställningen klar för sig. Utom länslären, som höll sig betäckt i dörröppningen, och spejade efter de båda, på hvilka han nys skjutit, skyndade ytterligare en karl bakom honom, men denne tycktes vara obeväpnad. — Morskt gynnare, den där, fortsatte Jim Cox. — Naguiera har tydligen valt ut de största våghalsarna bland sina kreatur. Visa honom, att vi inte heller sakna resurser! — George tog sikte och sköt i sin ordning. Ett par träflisor lossade från dörrposten där kulan träffat. Länslären hade ögonblickligen dragit sig tillbaka, och mannen, som otidigt skyndat bakom honom, sprang in i huset, häftigt slående igen en dörr efter sig. — Vi kunna naturligtvis leda ut håstarna på den här sidan, sade Jim Cox och ref sig bekymrad i håret. — Men de eller vi kunna också lätt få en kula i skrofvat, och med sådan barlast hinner man inte långt. — Ett skott afskots i dörröppningen, och en häst smäll mot ett hjul bredvid dem underrättade, hvar kulan träffat. — Ingen dålig skytt och en gynnare till på köpet. Harrison, vi måste ha slut på det här. Det är karlens afsikt att alarmera hela trakten, och får han en massa folk hit, kan det bli ansträngande för oss. Ni stannar här och — Jim Cox mätte afståndet från den plats, där han stod, till stationshuset och uppskattade det till femton meter — jag kilar rundt byggnaden. Ha vi vår man mellan tvänne eldar, låter han säkert tala med sig. — Hvad tänker ni göra, Cox? — Jo, nu skyndar jag mig af alla krafter bort till sista vagnen. Så fort jag hunnit dit, springer jag tvärs öfver den öppna platsen mellan den stationshuset, ett finnas hvarsin fönster eller gluggar på gavlarna, och där är jag lika bra skyddad som här. Från gavlarna är det inte långt till andra sidan, som övillkorligen måste vara försedd med både fönster och dörrar. Jag angriper genast från den sidan, vi måste ha slut på det här. Stanna ni och skjut skott på skott, medan jag springer öfver plattformen. Gif karlen full sylvessättning en half minut, sedan sköter jag om resten.

George nickade, att han förstod, och gjorde på knä färdigt gevär mellan två vagnar. Springan var tillräckligt bred, för att han skulle ha frä utsett till stationshusets dörr och på samma gång vara skyddad för länslärens eld. — Jim Cox hade gifvit sig af utfeffer vagnsraden. När han nådde den sista, ropade han, och George sköt genast in genom dörren. Länslären, som en sekund visat sig för att utforska, hvad de båda motståndarna åmnade företaga, försvann genast. Inifrån förstugans mörker sköt han ett skott på måfå och George, som förstod, hur viktigt det var, att ej lämna honom minsta frist, svarade genast med ett annat. På det sättet växlade de båda fienderna, som ej förmådde se hvarandra, men likväl visste, hvar motståndaren ungefär befann sig, tre skott. Plötsligt hördes ett bultr utsett från stationshuset, en fönsterruta krossades, och en revolver knallade. Länslären hade öfverfått kommandot från dörröppningen. Han såg bortåt vagnsraden, bakom hvilken en fiende dolde sig, och han lysnade samtidigt inåt huset, hvarifrån en annan utan tvifvel nalkades. Han förde obestulamt, hur han borde handla, och den korta stund han visade sig, begagnade George till att kallblodigt taga sikte och skjuta. Länslären vacklade ut på planen framför byggnaden, stappade tre, fyra steg framåt och föll tungt till marken. Sedan George öfvertogt sig att karbinen tappats utom räckhåll för honom, lämnade han sin skyddade plats och skyndade mot stationshusets dörr. — Det var ej önskvärdt, att Jim Cox önskade hans hjälp, ty det hade blifvit öfverräkande tyvärr där inne. Länslären låg med slutna ögon och ena handens hårdt tryckt mot bröstet, mellan fingrarna sipprade blod fram. George såg ned på den sårade, när han gick förbi honom, och sade: — Kvitt. — Karlens ansikte förvreds af en grimas, men han svarade ej. George sprang in i byggnaden, väglad af en stämman, hvars för det mesta humoristiska tonfall han redan lärt sig tycka om. — Fördom er, ni lilla onosliga puttefnask till telegrafist, om jag gjorde rätt, förvandlade jag er stoft-hydd till ett säll. Men man gör sålunda eller aldrig rätt här i världen. Ni har en förmåga att lura oss, men!

George knuffade upp dörren till ett rum, som han såg vara expeditionen, och steg in. — Det var förmodligen en så kallad god grinning att erse helsskinnad men... Jassa, det är ni, Harrison, afbröt Jim Cox sig själf. Kan ni tänka er, den här lille landsplågan har redan hunnit telegrafera till San Antonio. När herrarna i vår hastig afstundade eskort äro framme, mötas de af nyheten om vår räddning. Jag inbillar mig, att de skära tänder så att det gnisslar, men det är också vår enda tröst. Jo, som sagt, den där låda-odagad natt och knekade på apparaten, när jag hoppade in genom fönstret där. Herrar amerikaner undslupna och en del annat, tillräckligt för att de där borta skulle veta, hvad de ha att rätta sig efter. — Hm! hotade George och slungade en förargad blick på telegrafisten, som satt på golvet, dit Jim Cox med ett knytfnäslag förpassat honom. Kring den unge mannen lågo bitar af telegrafapparatens strödda. — Jim Cox, som uttömmt sin vrede på den levande, gick åter löst mot de döda tingens och bände loss apparaten från bordet. — Så där ja, pustade han efter väl förträttat arbete och trampade till yttermera visso sönder några smådelar, som föreföllo honom misstänkt hela. — Nu hoppas jag, inga vidare

bländ sina kreatur. Visa honom, att vi inte heller sakna resurser! — George tog sikte och sköt i sin ordning. Ett par träflisor lossade från dörrposten där kulan träffat. Länslären hade ögonblickligen dragit sig tillbaka, och mannen, som otidigt skyndat bakom honom, sprang in i huset, häftigt slående igen en dörr efter sig. — Vi kunna naturligtvis leda ut håstarna på den här sidan, sade Jim Cox och ref sig bekymrad i håret. — Men de eller vi kunna också lätt få en kula i skrofvat, och med sådan barlast hinner man inte långt. — Ett skott afskots i dörröppningen, och en häst smäll mot ett hjul bredvid dem underrättade, hvar kulan träffat. — Ingen dålig skytt och en gynnare till på köpet. Harrison, vi måste ha slut på det här. Det är karlens afsikt att alarmera hela trakten, och får han en massa folk hit, kan det bli ansträngande för oss. Ni stannar här och — Jim Cox mätte afståndet från den plats, där han stod, till stationshuset och uppskattade det till femton meter — jag kilar rundt byggnaden. Ha vi vår man mellan tvänne eldar, låter han säkert tala med sig. — Hvad tänker ni göra, Cox? — Jo, nu skyndar jag mig af alla krafter bort till sista vagnen. Så fort jag hunnit dit, springer jag tvärs öfver den öppna platsen mellan den stationshuset, ett finnas hvarsin fönster eller gluggar på gavlarna, och där är jag lika bra skyddad som här. Från gavlarna är det inte långt till andra sidan, som övillkorligen måste vara försedd med både fönster och dörrar. Jag angriper genast från den sidan, vi måste ha slut på det här. Stanna ni och skjut skott på skott, medan jag springer öfver plattformen. Gif karlen full sylvessättning en half minut, sedan sköter jag om resten.

George nickade, att han förstod, och gjorde på knä färdigt gevär mellan två vagnar. Springan var tillräckligt bred, för att han skulle ha frä utsett till stationshusets dörr och på samma gång vara skyddad för länslärens eld. — Jim Cox hade gifvit sig af utfeffer vagnsraden. När han nådde den sista, ropade han, och George sköt genast in genom dörren. Länslären, som en sekund visat sig för att utforska, hvad de båda motståndarna åmnade företaga, försvann genast. Inifrån förstugans mörker sköt han ett skott på måfå och George, som förstod, hur viktigt det var, att ej lämna honom minsta frist, svarade genast med ett annat. På det sättet växlade de båda fienderna, som ej förmådde se hvarandra, men likväl visste, hvar motståndaren ungefär befann sig, tre skott. Plötsligt hördes ett bultr utsett från stationshuset, en fönsterruta krossades, och en revolver knallade. Länslären hade öfverfått kommandot från dörröppningen. Han såg bortåt vagnsraden, bakom hvilken en fiende dolde sig, och han lysnade samtidigt inåt huset, hvarifrån en annan utan tvifvel nalkades. Han förde obestulamt, hur han borde handla, och den korta stund han visade sig, begagnade George till att kallblodigt taga sikte och skjuta. Länslären vacklade ut på planen framför byggnaden, stappade tre, fyra steg framåt och föll tungt till marken. Sedan George öfvertogt sig att karbinen tappats utom räckhåll för honom, lämnade han sin skyddade plats och skyndade mot stationshusets dörr. — Det var ej önskvärdt, att Jim Cox önskade hans hjälp, ty det hade blifvit öfverräkande tyvärr där inne. Länslären låg med slutna ögon och ena handens hårdt tryckt mot bröstet, mellan fingrarna sipprade blod fram. George såg ned på den sårade, när han gick förbi honom, och sade: — Kvitt. — Karlens ansikte förvreds af en grimas, men han svarade ej. George sprang in i byggnaden, väglad af en stämman, hvars för det mesta humoristiska tonfall han redan lärt sig tycka om. — Fördom er, ni lilla onosliga puttefnask till telegrafist, om jag gjorde rätt, förvandlade jag er stoft-hydd till ett säll. Men man gör sålunda eller aldrig rätt här i världen. Ni har en förmåga att lura oss, men!

George knuffade upp dörren till ett rum, som han såg vara expeditionen, och steg in. — Det var förmodligen en så kallad god grinning att erse helsskinnad men... Jassa, det är ni, Harrison, afbröt Jim Cox sig själf. Kan ni tänka er, den här lille landsplågan har redan hunnit telegrafera till San Antonio. När herrarna i vår hastig afstundade eskort äro framme, mötas de af nyheten om vår räddning. Jag inbillar mig, att de skära tänder så att det gnisslar, men det är också vår enda tröst. Jo, som sagt, den där låda-odagad natt och knekade på apparaten, när jag hoppade in genom fönstret där. Herrar amerikaner undslupna och en del annat, tillräckligt för att de där borta skulle veta, hvad de ha att rätta sig efter. — Hm! hotade George och slungade en förargad blick på telegrafisten, som satt på golvet, dit Jim Cox med ett knytfnäslag förpassat honom. Kring den unge mannen lågo bitar af telegrafapparatens strödda. — Jim Cox, som uttömmt sin vrede på den levande, gick åter löst mot de döda tingens och bände loss apparaten från bordet. — Så där ja, pustade han efter väl förträttat arbete och trampade till yttermera visso sönder några smådelar, som föreföllo honom misstänkt hela. — Nu hoppas jag, inga vidare

bländ sina kreatur. Visa honom, att vi inte heller sakna resurser! — George tog sikte och sköt i sin ordning. Ett par träflisor lossade från dörrposten där kulan träffat. Länslären hade ögonblickligen dragit sig tillbaka, och mannen, som otidigt skyndat bakom honom, sprang in i huset, häftigt slående igen en dörr efter sig. — Vi kunna naturligtvis leda ut håstarna på den här sidan, sade Jim Cox och ref sig bekymrad i håret. — Men de eller vi kunna också lätt få en kula i skrofvat, och med sådan barlast hinner man inte långt. — Ett skott afskots i dörröppningen, och en häst smäll mot ett hjul bredvid dem underrättade, hvar kulan träffat. — Ingen dålig skytt och en gynnare till på köpet. Harrison, vi måste ha slut på det här. Det är karlens afsikt att alarmera hela trakten, och får han en massa folk hit, kan det bli ansträngande för oss. Ni stannar här och — Jim Cox mätte afståndet från den plats, där han stod, till stationshuset och uppskattade det till femton meter — jag kilar rundt byggnaden. Ha vi vår man mellan tvänne eldar, låter han säkert tala med sig. — Hvad tänker ni göra, Cox? — Jo, nu skyndar jag mig af alla krafter bort till sista vagnen. Så fort jag hunnit dit, springer jag tvärs öfver den öppna platsen mellan den stationshuset, ett finnas hvarsin fönster eller gluggar på gavlarna, och där är jag lika bra skyddad som här. Från gavlarna är det inte långt till andra sidan, som övillkorligen måste vara försedd med både fönster och dörrar. Jag angriper genast från den sidan, vi måste ha slut på det här. Stanna ni och skjut skott på skott, medan jag springer öfver plattformen. Gif karlen full sylvessättning en half minut, sedan sköter jag om resten.

George nickade, att han förstod, och gjorde på knä färdigt gevär mellan två vagnar. Springan var tillräckligt bred, för att han skulle ha frä utsett till stationshusets dörr och på samma gång vara skyddad för länslärens eld. — Jim Cox hade gifvit sig af utfeffer vagnsraden. När han nådde den sista, ropade han, och George sköt genast in genom dörren. Länslären, som en sekund visat sig för att utforska, hvad de båda motståndarna åmnade företaga, försvann genast. Inifrån förstugans mörker sköt han ett skott på måfå och George, som förstod, hur viktigt det var, att ej lämna honom minsta frist, svarade genast med ett annat. På det sättet växlade de båda fienderna, som ej förmådde se hvarandra, men likväl visste, hvar motståndaren ungefär befann sig, tre skott. Plötsligt hördes ett bultr utsett från stationshuset, en fönsterruta krossades, och en revolver knallade. Länslären hade öfverfått kommandot från dörröppningen. Han såg bortåt vagnsraden, bakom hvilken en fiende dolde sig, och han lysnade samtidigt inåt huset, hvarifrån en annan utan tvifvel nalkades. Han förde obestulamt, hur han borde handla, och den korta stund han visade sig, begagnade George till att kallblodigt taga sikte och skjuta. Länslären vacklade ut på planen framför byggnaden, stappade tre, fyra steg framåt och föll tungt till marken. Sedan George öfvertogt sig att karbinen tappats utom räckhåll för honom, lämnade han sin skyddade plats och skyndade mot stationshusets dörr. — Det var ej önskvärdt, att Jim Cox önskade hans hjälp, ty det hade blifvit öfverräkande tyvärr där inne. Länslären låg med slutna ögon och ena handens hårdt tryckt mot bröstet, mellan fingrarna sipprade blod fram. George såg ned på den sårade, när han gick förbi honom, och sade: — Kvitt. — Karlens ansikte förvreds af en grimas, men han svarade ej. George sprang in i byggnaden, väglad af en stämman, hvars för det mesta humoristiska tonfall han redan lärt sig tycka om. — Fördom er, ni lilla onosliga puttefnask till telegrafist, om jag gjorde rätt, förvandlade jag er stoft-hydd till ett säll. Men man gör sålunda eller aldrig rätt här i världen. Ni har en förmåga att lura oss, men!

George knuffade upp dörren till ett rum, som han såg vara expeditionen, och steg in. — Det var förmodligen en så kallad god grinning att erse helsskinnad men... Jassa, det är ni, Harrison, afbröt Jim Cox sig själf. Kan ni tänka er, den här lille landsplågan har redan hunnit telegrafera till San Antonio. När herrarna i vår hastig afstundade eskort äro framme, mötas de af nyheten om vår räddning. Jag inbillar mig, att de skära tänder så att det gnisslar, men det är också vår enda tröst. Jo, som sagt, den där låda-odagad natt och knekade på apparaten, när jag hoppade in genom fönstret där. Herrar amerikaner undslupna och en del annat, tillräckligt för att de där borta skulle veta, hvad de ha att rätta sig efter. — Hm! hotade George och slungade en förargad blick på telegrafisten, som satt på golvet, dit Jim Cox med ett knytfnäslag förpassat honom. Kring den unge mannen lågo bitar af telegrafapparatens strödda. — Jim Cox, som uttömmt sin vrede på den levande, gick åter löst mot de döda tingens och bände loss apparaten från bordet. — Så där ja, pustade han efter väl förträttat arbete och trampade till yttermera visso sönder några smådelar, som föreföllo honom misstänkt hela. — Nu hoppas jag, inga vidare

bländ sina kreatur. Visa honom, att vi inte heller sakna resurser! — George tog sikte och sköt i sin ordning. Ett par träflisor lossade från dörrposten där kulan träffat. Länslären hade ögonblickligen dragit sig tillbaka, och mannen, som otidigt skyndat bakom honom, sprang in i huset, häftigt slående igen en dörr efter sig. — Vi kunna naturligtvis leda ut håstarna på den här sidan, sade Jim Cox och ref sig bekymrad i håret. — Men de eller vi kunna också lätt få en kula i skrofvat, och med sådan barlast hinner man inte långt. — Ett skott afskots i dörröppningen, och en häst smäll mot ett hjul bredvid dem underrättade, hvar kulan träffat. — Ingen dålig skytt och en gynnare till på köpet. Harrison, vi måste ha slut på det här. Det är karlens afsikt att alarmera hela trakten, och får han en massa folk hit, kan det bli ansträngande för oss. Ni stannar här och — Jim Cox mätte afståndet från den plats, där han stod, till stationshuset och uppskattade det till femton meter — jag kilar rundt byggnaden. Ha vi vår man mellan tvänne eldar, låter han säkert tala med sig. — Hvad tänker ni göra, Cox? — Jo, nu skyndar jag mig af alla krafter bort till sista vagnen. Så fort jag hunnit dit, springer jag tvärs öfver den öppna platsen mellan den stationshuset, ett finnas hvarsin fönster eller gluggar på gavlarna, och där är jag lika bra skyddad som här. Från gavlarna är det inte långt till andra sidan, som övillkorligen måste vara försedd med både fönster och dörrar. Jag angriper genast från den sidan, vi måste ha slut på det här. Stanna ni och skjut skott på skott, medan jag springer öfver plattformen. Gif karlen full sylvessättning en half minut, sedan sköter jag om resten.

George nickade, att han förstod, och gjorde på knä färdigt gevär mellan två vagnar. Springan var tillräckligt bred, för att han skulle ha frä utsett till stationshusets dörr och på samma gång vara skyddad för länslärens eld. — Jim Cox hade gifvit sig af utfeffer vagnsraden. När han nådde den sista, ropade han, och George sköt genast in genom dörren. Länslären, som en sekund visat sig för att utforska, hvad de båda motståndarna åmnade företaga, försvann genast. Inifrån förstugans mörker sköt han ett skott på måfå och George, som förstod, hur viktigt det var, att ej lämna honom minsta frist, svarade genast med ett annat. På det sättet växlade de båda fienderna, som ej förmådde se hvarandra, men likväl visste, hvar motståndaren ungefär befann sig, tre skott. Plötsligt hördes ett bultr utsett från stationshuset, en fönsterruta krossades, och en revolver knallade. Länslären hade öfverfått kommandot från dörröppningen. Han såg bortåt vagnsraden, bakom hvilken en fiende dolde sig, och han lysnade samtidigt inåt huset, hvarifrån en annan utan tvifvel nalkades. Han förde obestulamt, hur han borde handla, och den korta stund han visade sig, begagnade George till att kallblodigt taga sikte och skjuta. Länslären vacklade ut på planen framför byggnaden, stappade tre, fyra steg framåt och föll tungt till marken. Sedan George öfvertogt sig att karbinen tappats utom räckhåll för honom, lämnade han sin skyddade plats och skyndade mot stationshusets dörr. — Det var ej önskvärdt, att Jim Cox önskade hans hjälp, ty det hade blifvit öfverräkande tyvärr där inne. Länslären låg med slutna ögon och ena handens hårdt tryckt mot bröstet, mellan fingrarna sipprade blod fram. George såg ned på den sårade, när han gick förbi honom, och sade: — Kvitt. — Karlens ansikte förvreds af en grimas, men han svarade ej. George sprang in i byggnaden, väglad af en stämman, hvars för det mesta humoristiska tonfall han redan lärt sig tycka om. — Fördom er, ni lilla onosliga puttefnask till telegrafist, om jag gjorde rätt, förvandlade jag er stoft-hydd till ett säll. Men man gör sålunda eller aldrig rätt här i världen. Ni har en förmåga att lura oss, men!

George knuffade upp dörren till ett rum, som han såg vara expeditionen, och steg in. — Det var förmodligen en så kallad god grinning att erse helsskinnad men... Jassa, det är ni, Harrison, afbröt Jim Cox sig själf. Kan ni tänka er, den här lille landsplågan har redan hunnit telegrafera till San Antonio. När herrarna i vår hastig afstundade eskort äro framme, mötas de af nyheten om vår räddning. Jag inbillar mig, att de skära tänder så att det gnisslar, men det är också vår enda tröst. Jo, som sagt, den där låda-odagad natt och knekade på apparaten, när jag hoppade in genom fönstret där. Herrar amerikaner undslupna och en del annat, tillräckligt för att de där borta skulle veta, hvad de ha att rätta sig efter. — Hm! hotade George och slungade en förargad blick på telegrafisten, som satt på golvet, dit Jim Cox med ett knytfnäslag förpassat honom. Kring den unge mannen lågo bitar af telegrafapparatens strödda. — Jim Cox, som uttömmt sin vrede på den levande, gick åter löst mot de döda tingens och bände loss apparaten från bordet. — Så där ja, pustade han efter väl förträttat arbete och trampade till yttermera visso sönder några smådelar, som föreföllo honom misstänkt hela. — Nu hoppas jag, inga vidare

Farm och hem.

POLETS VANJANDE VID GRIMMAN.

En gammal erfaren hästbästjäre har följande att säga om polets vanjande vid grimmarna: Min metod var denna: När polet voro trettiotsex veckor gamla lade jag grimmarna på dem och lämnade dem kvar hos sin moder i stallet. Det tog ej länge förrän polet voro fullständigt grimmvana; de voro det alltid innan de upphört att dia, och jag såg alltid till, att de samtidigt fingo lära en af de viktigaste saker i hästdressyr, nämligen att stå bundna medan man spände dem för vagn. Det är nästan hästens halva uppfostran och utan den konsten är ingen häst propert dresserad. Låt aldrig ett föl växa upp utan att redan i dess tidigaste ålder vänja det vid att bära grimmarna. Hundratals unga värdefulla hästar fä till lyne svårt förstörd genom att man låter dem gå för länge, ja ända tills de äro från två till tre år gamla innan man för första gången motar in dem i ett hörn och tvingar grimmarna på dem under mycket bråk och krangel blott för att nödgas upprepa samma tillvägagångsde flera gånger innan tillfälligt lär sig första hvad meningen är. Att detta är den oriktiga metoden borde vara själfklart för en och hvar, som sett hur lätt det är att vänja polet vid grimmarna, medan det ännu blott är från två till tre månader gammalt.

ETT RAD TILL HUSMODRAR. Håll köket varmt om vintern! Det betalar sig att ha spisen uppvärmd, äfven om man skulle kunna koka billigare på annat sätt. Vintertid bör man hålla sitt kök varmt. Det är ingen besparing att gå och frysa i ett kök, hvilket så många göra, då man begagnar fotogenkök (oljespis) att koka på. Sommartid kan det vara bra med fotogenkök, om man har ett mindre hushåll och man vill koka någon mat, antingen vid de ordinarie tillfällen eller i hast, när något främmande kommer. Då äro fotogenköken ypperliga, och jag är den förste att sätta värde på dem. Men vintertid är det i alla afseenden bäst att koka på järnspis för att samtidigt kunna ha varmt omkring sig. Här finnas många människor, som ådraga sig förkylningar genom att gå i kalla kök, där det ofta finns både goldrag och drag från dörrar och fönster. Det som sparas medels kokning i fotogenkök får man mången gång lägga ut på läkare och till medicin. Och hur obehagligt och ofrefligt är det ju att gå och frysa, medan man arbetar med hus och hem och mat. Hur angenämt är det däremot ju att gå i ett varmt och godt kök och där arbeta, styra och ställa med köket och annat. Och ha vi tjänare, skall det vara en själfklar sak, det skall de gå, de äro värma, ållst, låtom oss minnas att vi vintertid bör hålla våra kök varma och för den skull inte koka på fotogenkök, utan genast på morgonen elda upp i kokspisen och på den koka all vår mat. A. J.

FINA MÄNNISKOR.

En "fin människa behöfver icke vara hvarken rik eller bekligt bildad. Hjärtat bildning och takt är det som gör henne till en fin människa." Sörgligt nog, äro verkligt fina människor allt för litet till finnas i människligheten. Med fina människor menas här vare sig rika eller bekligt bildade, utan de få, som äro lyckliga nog att äga denna hjärtliga bildning och fina takt, som ej ens den högsta kultur ensam kan bibringa. Den här sitt egentliga ursprung från en medfött nobless och hjärtgodhet. En fin människa tänker stort och fritt, samt låter sig ej fångas af småaktiga fördomar. En sådan person bedömer sina medmänniskor efter deras människovärde, således fullständigt åsidosättande deras "vikt i guld". En fin människa söker alltid se de bästa sidorna hos sina medmänniskor. Genom sin förmåga att finna och draga fram dessa goda af ofta mycket mera godt än de, hvilka offra stora summor på välgörenhetens altare. Högmod i griffe eller finare form är ett säkert tecken på ofinhet. Att framdraga andras fel och svagheter är något, som en fin och taktfull människa aldrig skulle tillåta sig. Liika litet skulle hon kunna göra sig skyldig till själfberöm eller någon annan slags propaganda till egen favör. Slutligen, en verkligt fin människa söker inte "verka fin", hon är det omedvetet, genom sin blygsamhet och naturliga enkelhet. Om man ej är lycklig nog att vara bland de få utvalda, som tillhöra denna själens aristokrati, kunna vi dock glädja oss åt att det kan vara äfven den sämste möjligt att förädlas och förbättras. Blott vi taga hjärtat som utgångspunkt, samt först och sist erkänna våra egna fel och brister. E. V.

telegram om oss båda sändas från den här stationen på en vecka eller två. Hör nu ni, lille öting där nere på golvet, hvem bad er telegrafera, hva?

Länslären, stammade den tillfrågade och hade sig, alljämt sittande, undan för den knytfnäse, som gestikulerade betänkligt nära hans näsa. (Forts.)

Imperial Bank of Canada

Established 1878.

HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Trekant kapital	\$10,000,000
Inbetaldt kapital	6,925,000
Reservfond	8,100,000
Tillgångar	72,000,000.00

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till hela värdes i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen. Högsta ränta gifves på sparbankssinlågningar från \$1.00 och mera.

D. G. ROY,

Manager Toronto-Öffis.

NORTHERN CROWN BANK

HUFVUDKONTOR — WINNIPEG.

Grundfond (auktionsrad) \$6,000,000. Inbetaldt kapital \$2,860,000.

Direktion: President Sir D. H. McMillan, K.C.M.G. Vice President Capt. Wm. Robinson.

Jas. H. Ashdown, H. T. Champion, W. J. Christie, Sir D. C. Cameron, K. C. M. G. A. McTavish Campbell, John Stovel.

Alla slags bankaffärer utföras. — Konton öppnas i billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap. — Växlar dragas på alla platser i Sverige och Norge. Ni kan insätta en dollar. Räknan tilläggas hvarje halfår. Särskild omsorg för sparbankssinlågning.

Cor. William & Nena Streets. — Filialer öfver hela Canada. TH. THORSTEINSON, Manager.